

"ВРЕМЕ РАЗДЕЛНО", ВРЕМЕ ЗА ИЗБОР!

Георги ВАЦОВ

Коронавирусът безпощадно оголва упорито прикриваната същност на нищетата на днешната наша действителност. За съжаление, навлизайки в XXI век и в 4-та индустриална революция, древна България се оказва без идеали, които да следва, без единна и боеспособна общност, с живот и ежедневие далеч от стандартите на Европа за благополучие и просперитет!

Беда е, че народът, заблуден от демагогията на криминалната и озверяла за пари и власт "пяна", не успя да открие и подкрепи умни и честни водачи, но по-голямата беда е, че през тридесетте "демократични" години, ние, които не напуснахме Отечеството, безропотно и самоубийствено позволихме на користната и богоборческа сган, да завлече страната ни в мъгните води на обсебилите ги животински, мегаломански и перверзни нагони и фетиши!

Дълго подготвяното и брутално осъществено

"прегазване" на СССР и страните от социалистическата общност,

действително ни доведе до "края на историята. Но то бе и детонаторът, взривил устоите на капитализма! Онзи капитализъм, за който говореше К. Маркс – класов, но тласкащ човешката цивилизация напред и нагоре, изчезна. Изпари се "американската мечта"; няма я самодостатъчната и социално възвисена Швеция; не е във форма и Германия – локомотивът на прогреса и стабилността на старата Европа!... Т.е., всичките "фалираха", обзети от стихията на алчността и самовлюбеността!

Препускането по "Третият път" към "лелеяната глобализация" създаде у "властелините на света" усещането, че са "творци" на битието, без да са наясно със силата на "словото" т.е. следването на божествения промисъл. И без да притежават "духовността" на Завета, т.е. да имат морал!

"Изключителните" американци, подтиквани от "избраните" транснационални космополити, нагласиха света "по свой образ и подобие" – арогантен, силов, безскрупулен, безалтернативен, еднополюсен. Заповядано бе, че свободният пазар определя, а конкуренцията решава, кой кой е в този нов свят! Бягството на значителна част от крупния бизнес извън пределите на собствените им държави, създаде измамното чувство, че пазарът е безкраен и само чака някой да го превземе. Днес, дори високотехнологичните корпорации отдавна нищо не произвеждат сами. Норма при водения от тях бизнес е да изкупуват бързо развиващите се "start-up" и различните, блокиращи внедряването на технологията възли, и то за много пари, каквито могат да имат само най-големите бизнес-"конгломерати".

На стр. 2

**НИКОЙ НЕ Е ЗАБРАВЕН,
НИЩО НЕ Е ЗАБРАВЕНО**

На стр. 6

75 ГОДИНИ ОТ ВЕЛИКАТА ПОБЕДА

Време е да помислим за окончателното спечелване на Втората световна война

Преди 75 години Германия капитулира, с което окончателно се сложи край на опустошенията от Втората световна война. Но днес, когато светът празнува годишнината от победата, не трябва ли много сериозно да се замислим за окончателното спечелване на войната веднъж завинаги?

Защото, не съюзниците спечелиха Втората световна война... Не ме разбирайте по-

Матю ЕРЕТ

грешно. Аз съм признателен на подвига на безсмъртните герои, които дадоха живота си, за да повалят фашистката машина... И винаги ще

Матю Ерет е канадски журналист, основател и главен редактор на Canadian Patriot Review – геополитическо списание за хармонично сътрудничество между суверенните нации. Автор е на „Неизказаната история на Канада“ в три тома. През 2019 г. става съосновател на базираната в Монреал фондация Rising Tide (Надигаща се вълна). На 9 май, точно в деня на Победата, публикува своите размисли как окончателно може да бъде спечелена битката срещу глобалната диктатура на световния финансов капитал – съвременното проявление на фашизма.

бъда признателен. Но факт е, че нещо не е било решено, както трябва, на 9 май 1945 г., което доведе до възстановяване на фашизма през втората половина на XX век под формата на глобална диктатура

на банките.

Грозната истина

Адолф Хитлер и Бенито Мусолини никога не са били суверенни водачи и финансирането им не идва от банките

на Германия и Италия. През периода 1920-1940 г. мощната мрежа на финансистите и индустриалците – Рокфелер, Уорбърг, Монтагю Норман, Осборн, Морган, Хариман, Дълес и др., им предостави технологиите в нефтохимията, каучука, изчислителната техника и водещата „научна“ идеология на евгениката, която подтикна ужасните расови практики за пречистване на Германия. Но нека разкажем за Прескот Буш като отправна точка за разсъждения.

На стр. 5

ISSN 1310-8492

НИКОЙ НЕ Е ЗАБРАВЕН, НИЩО НЕ Е ЗАБРАВЕНО

Минчо МИНЧЕВ

Драги читатели,
приятели и съратници,

Днес, вестникът който държите в ръцете си става на 30 години и 5 дни. Това са 10 955 денонощия от календара на един живот. Бих уточнил дори, от календара на една борба. Не искам да назовавам противника. Вие сте достатъчно интелигентни. Не искам да оценявам и постигнатото – нито делниците, нито празниците в тази, все пак „празнична каторга“, на която заедно посветихме и сили, и младост, и болка, и радост, и вяра, и надежда.

Лично аз бях едновременно и роб, прикован към греблото на галерата. И капитан. Натисках веслата и по Божия Воля, следвах компаса на сърцето си. С мен бяха и други, с мнозина от които продължаваме и днес. С нас бяхте и вие – читателите, приятелите, съмишлениците. Вам принадле-

жи заслугата. Вам принадлежи и правото да отсъдите кому свети, и кому е светила, кому служи и кому е служила, през тези 10 955 денонощия „Нова Зора“. И защо я има? И защо е нова?

Няма как да знам и да запомня имената на всички, които са вярвали и вярват в делото на „Зора“. Но една неизказана благодарност пари на гърлото ми. Горчи ми и чувството за вина, че **разсъмването**, което както в онази велика песен за Победата „*мы приближали как могли*“, **все не идва**. И все така непроницаем, и ковидно мастилен дори, става **сковаващият мрак**. И макар да знам, че е най-тъмно преди **разсъмване**, все се питам: а дали знаят, дали вярват в това **Александър и Дойчин, Галя и Анка, Иван и Марин, Петко и**

Любомир, Петър и Стоян?... Както и хилядите други, които като не могат да си набавят вестника, идват в редакцията, звънят по телефоните или пишат писма и дават препоръки „*да се увеличи тиражът, защото не стига!*“.

Случвало се е да имам време и да поразговаряме по темата. **Една дълга въздишка е споменът ми от тези разговори**. Заради нея никога не си задавах въпроса **има ли смисъл да натискам греблото**. И за чест на всички около мен, не помня никой да е заявявал обратното. И никой от цялата „*смъртна дружина*“ **никога не потърси „избавление“ от празничната каторга на дълга!** Спорове е имало, но бунт на кораба – не. **Никой от другарите ми не е обръщал гръб на пасионарния зов на Родината; на сакрални-**

Минчо МИНЧЕВ

НИЕ

На Георги Карауланов

*Чиновници и виночерпци дребни,
отровата ви нас не ни мори.
Не вярвайте в прогнозите служебни.
На смъртен акт не вярвайте дори.*

*Една душа зад зъбите си носим.
И като гол юмрук – едно сърце.
Но стъпваме по въглените боси.
И хляб ядем от своите ръце.*

*Нас ярост ни свестява цял живот.
След всяка смърт възкръсваме отново.
И тръгваме от каменния под
на моргите – по-силни и сурови.*

*В челата ни, белязани за труд,
в горчива пот свистя искрата божа.
Но беше яка селската ни кожа.
И бе неизтребим духът ни лют.*

*С главите си разбивахме стени.
И падахме. Но пяхме справедливо.
Когато ни погребвахте дори,
ний бяхме живи. Живи!
Живи!*

*Огледайте високия ни ръст,
широкия ни кокал, всяка рана...
За яростта, в сърцата ни събрана,
са твърде малко два кубика пръст.*

те пространства на вярата и паметта на предците ни! Годишите взеха по много от всеки от нас, но все още шуми кръвта ни пред неправди и кипи от подлостите на майкопродавци и от-

церугатели, от разкръствания и братоотричания на хора, в които сме вярвали. Велика е болката, която ни държа будни и прави през тези три десетилетия.

На стр. 10

Съвсем не е случайно, че именно сега отново се повдига този въпрос, на който българският народ отдавна е дал своя категоричен отговор. В момента реакцията в България подеманов поход срещу демократизацията на страната ни, срещу законните искания на хората за по-добър живот, срещу ограбването на националното богатство от вътрешни и международни разбойнически корпорации. Предстоят поредни избори, и отново ще се преразпределят властовите позиции, които са свързани с възможности за законно и незаконно облагодетелстване. Крайната десница надига отново глава. Хората трябва да се уплашат, подкрепата на международната реакция трябва да бъде привлечена, а най-лесният начин за това е да се раздухва антируска истерия, да се разпалват примитивни настроения сред някои лумпенизирани от недоимъка и целенасочената пропаганда българи, които са склонни да приемат на вяра и най-абсурдните лъжи на фашизоидните елементи в България.

ЗА ПАМЕТТА, ЗА ПАМЕТНИКА И ЗА РУСИЯ, БЕЗ КОЯТО НЕ МОЖЕМ!

Д-р ист.н. Христо МАЛЕЕВ,
посланик

Истерията около паметника има и друга цел – да се обърне недоволството на хората от тежкия живот, от бедността, от безработицата, от ограбването на националните богатства не срещу истинските виновници за тази трагедия, а в свършено друга посока, за да може това ограбване да продължи.

международните аспекти и истерията

В глобален мащаб битката за пътищата, по които да се развива човечеството, става все по-остра. Икономическата криза, от която най-развитите страни все още не са успели да се оправят, показва слабостите на т.нар. либерален капитализъм в развитите държави, в това число и в претендиращите за единствена свръхсила Съединени щати. Дали да се търсят нови варианти за демократично развитие в полза на по-широк кръг от гражданите, или пък да се направи **ръзък завой към диктатура, към ограничаване на човешките права, към всеобщо обедняване и ликвидиране на икономическите завоевания на обикновените хора, резултат на тяхната десетилетна борба, както и на някогашната конкуренция на реалния социализъм – това са въпроси, които трябва да се решат в наше време. Разруша-**

ването на паметниците, подобно на престъпното взривяване на софийския Мавзолей, би дало сигнал на тъмните сили в световен мащаб, че в малка далечна България има мераклии да раздухат огън, чийто въглени могат по-късно да се използват за разпалването на много по-страшен пожар,

който ще изпепели цялата ни страна.

грехът, за който няма прошка

Ние трябва ясно да осъзнаем, какво представлява Паметникът на съветската армия в София.

На стр. 11